

Jukka-Pekka Palviainen

**PYSY PERÄSSÄ,
KOSONEN**

Karisto
Hämeenlinna

© Jukka-Pekka Palviainen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-41801-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

1.

JANNIKA ISTUU VALTSUN KOTITALON terassilla sääret ristissä rottinkituolissa, hiukset auki ja suu raollaan. Se on kuumempi kuin sen pään takana loistava aurinko. Valtsu piirtää täydellistä kuvaa täydellisestä naisesta. Jos viisitoistavuotiasta nyt voi kutsua naiseksi. Mua tympii, koska mut on jätetty vähän niin kuin ulkopuolelle koko kuviosta. En malta lähteä kotiin, koska pelkään Valtsun ja Jannikan lähentyvän toisiaan liikaa, jos poistun. Sitä paitsi en saa kyllekseni Jannikan tuijottamisesta.

Valtsun isosisko Hansu kolisee maihinnoususaappaissaan, mustissa farkuissaan ja mustassa nahkarotsissaan terassille. Se pukeutuu kesät talvet samalla tavalla. Onneksi sen housuissa on sentään ilmastointiaukkoja, että se ei aivan pääse läkähtymään.

Hansu istuu yllättäen mun syliin. Se painaa hiuslakalta tuoksuvan päänsä mun rintaa vasten. Olen näkevinäni Jannikan silmissä hämmästyksen lisäksi mustasukkaisuutta. Vai onko se toiveajattelua? En tiedä, mitä pitäisi tehdä. Yritän muovata ilmeestäni mahdollisimman hämmennyneen. Se ei ole vaikeaa.

Portille pysähtyy rämisevä Corolla, jonka sisällä basso raikaa niin, että sen kuulee koko sote-alue. Hansu ottaa slaissin mun poskilihaa etusormen ja peukalon väliin ja värisyttää sitä hetken. Sitteen se hyppää pois mun sylistä, heilauttaa kättään taakseen katsomatta ja katoaa kevätkesän iltaan.

Jannika katsoo mua silmiin kiusallisen suoraan.

”Onko teillä kahdella joku juttu meneillään?”

”Ei todellakaan”, naurahdan vähän turhan kovaa, vaikka puhunkin totta.

”Jos meidän Hansulla ja mun parhaalla kaverilla olis keskenään jotain, mä upottaisin molempien jalat sementtiin ja heittäisin kummatkin jokeen”, Valtsu ilmoittaa.

”Et sä pystyis”, vastaan Valtsulle.

”Miksen muka?”

”Koska mä juoksisin karkuun.”

"Mä ottaisin sut mopolla kiinni."

"Mä ajaisin mönkijällä pakoon."

"Mä lainaisin mun enon Bobcatia."

"Mä lainaisin mun pikkuserkun passia ja hammasharjaa."

"Mä..."

"Mulla on asiaa", Jannika ilmoittaa juhlallisesti. Me hiljennytään Valtsun kanssa kuuntelemaan.

"Mä lähen heti kevätjuhlan jälkeen kolmeks viikoks draamaleirille Houhajärvelle."

"Kolmeks viikoks? Sehän on ikuisuus. Mikset sä oo puhunu tästä aiemmin?" parahdan.

"Koska en ole ajatellut, että suhteemme olisi sillä levelillä, että meidän pitäisi tehdä toisillemme tiliä kesälomasuunnitelmistamme."

"Missä on Houhajärvi?" Valtsu kysyy.

"Sastamalassa", Jannika vastaa.

"Missä on Sastamala?"

"Nokian ja Huittisten välissä."

"Missä on..."

"Tuleeko Latekin sinne?" keskeytän Valtsun kyselyiän.

"Jep. Se mulle tästä leiristä vinkkaskin."

"Esitättekö te taas rakastaviaisia?"

"Ei siellä tehdä mitään varsinaista esitystä, vaan harjotellaan erilaisia tekniikoita ja tehään esimerkiksi improharjoituksia."

"Entä miten käy Laten uintitreeneiden?"

"Se leirihän on järven rannalla."

"Harmi, että se ei ole Loch Ness", mutisen itsensä.

Järvi tunnetaan erityisesti Loch Nessin hirviöstä, joka tunnetaan myös nimellä Nessie. Legendan mukaan Nessie, mahdollisesti ainoa eloonjäänyt joutsenlisko, elää järvessä.

Jannika kääntyy Valtsun puoleen.

"Mitä ruokaa?"

Se on oppinut kysymyksen meikäläiseltä, sillä Valtsun luona tarjotaan melkein aina jotakin Valtsun laittamaa syötävää. En jaksa nauraa läpälle edes kohteliaisuuttani.

"Tacoja."

"Uuu. Kuulostaa hyvältä."

"Eikä pelkästään kuulosta, vaan myös maistuu", Valtsu vastaa kuin olisi joku K-kaupan Väiski. Se on yksi ukin lempihahmoista televisiossa.

Väinö Valdemar Purje eli "K-kaupan Väiski" oli suomalainen keittiömestari, joka tuli tunnetuksi

1970-luvulta alkaen Keskon ruokakauppojen televisiomainoksista.

Tosiasiasa en tiedä, miltä K-kaupan Väiski on kuulostanut. En ole vielä ehtinyt ihan niin pitkälle tutustuessani YouTuben ihmeelliseen maailmaan. Ukilta nimittäin tulee jatkuvalla syötöllä muitakin vinkkejä, joilla se haluaa sivistää meikäläistä.

Yhden kerran me tuuletettiin hoivakodin kanttiinissa Maradonan maaleja niin innokkaasti, että eräs vanhempi herrasmies luuli meidän katselevan ukin puhelimesta pornoa. Se oli jäätävän pettynyt, kun sille paljastui totuus. Tosin se unohti Maradonan saman tien ja lähestyi meitä taas hetken päästä yhtä toiveikkaana. Vähän kävi sääliksi, kun se joutui pettymään aina uudestaan. Toisaalta se varmaan yllättyi myös monesta mukavasta asiasta monta kertaa samalla rahalla.

2.

PÄÄTÄN AJAA KOTIIN MIMOSAN ja Nellan kotikadun kautta. Jannika uikoon Laten kanssa kohti auringonlaskua. Ne ostaa varmaan talon, jossa on uima-allas, ja niiden ihanilla, suloisilla lapsilla on räpylät jalassa jo syntyessään ja ne osaa hengittää veden alla.

Sitä paitsi... Mimosa juoksee ulos kotiportistaan hätääntyneen näköisenä. Se huitoo mua pysähtymään. Ajan sen viereen, sammutan moottorin ja nostan kypärän otsalle.

”Mikä hätänä?”

Mimosa viittoo hädissään kohti metsää, joka alkaa niiden pihan takaa.

”Joku tyyppi seisoo tuolla ja kyttää meille sisään. Se on ollu siellä jo vaikka kuinka kauan.”

”Pane verhot kiinni ja soita poliisille.”

”Mä paninkin, mutta silti tuntuu jotenkin inhottavalta, että se on siellä. Enkä mä kehtaa soittaa poliisille, jos se vaan tuijottaa meiän taloa. Ku en mä tiedä, onko se ees rikollista.”

”Missä teiän porukat on?”

”Ne on aina töissä, ku niillä on se firma.”

En tiedä, mistä firmasta puhutaan, mutta se ei ehkä ole nyt tärkeää, koska neitokainen on hädässä ja ritari Kosonen on ratsastanut paikalle Skyteam Monkeyllaan. Jos niiden kotitalosta voi jotain päätellä, firmalla menee ihan mukavasti.

Vaaleanruskeassa kivitalossa on noin äkkiseltään arvioituna reilusti yli kaksisataa neliötä. Massiivisen ulko-oven edessä on terassi, jota reunustaa kreikkalaistyylliset pylväät. Terassin vieressä on leveät, valkoiset ovet, joista pääsee autotalliin, jonka täytyy olla tosi tilava. Terassin yläpuolella on parveke, jonka kaide näyttää sekin kivistä veistetyltä. Talon suuret ikkunat kaartuu ylhäältä, ja niissä on valkoiset ristikot. Pihakin on valtava ja näyttää hyvin hoidetulta puineen, kukkapenkkeineen ja suihkulähteineen.

”Mitä sä haluisit, että mä teen?” kysyn Mimosalta.

Mimosa näyttää hetken eksyneeltä pikkutyöltä. Tekisi mieli riisua kypärä ja nousta halamaan sitä, mutta en vain jotenkin kehtaa, kun en edes tiedä, mitä se meikäläisestä noin yleisesti ottaen ajattelee. Eihän me oikeastaan tunneta kuin Jannikan kautta.

”Tulisit sä käymään mun kaa tuolla metsässä?”

”Ok. Hyppää kyytiin.”

”Ei me voida sinne mopolla mennä. Sehän pelästyy ja lähtee menemään.”

Katson Mimosaa hämmentyneenä.

”Eikö se ole tässä vähän niinku ideana?”

”Se pitää saada kiinni itse teossa, että se ei uskalla tulla uudestaan.”

Ajatus on yhtä aikaa järkevä ja pelottava. Miten me pärjätään Mimosan kanssa jollekin pervolle äijälle tappelussa? Meidän on pakko ottaa mukaan jotain kättä pidempää.

Me kuljetaan Mimosan kanssa kohti metsää. Mimosalla on kädessään pesäpallomaila, meikäläisellä rengasrauta, jossa on teleskooppivarsi. Me uskotaan, että me pärjätään niiden avulla isompaakin karjua vastaan. Sitä paitsi Mimosa harras-